

Democràcia, sí o no?

written by Víctor de la Torre | 25 de gener de 2019

Des de la lluita per l'autodeterminació de Catalunya a la lluita pels drets democràtics, Espanya ha construït un pont per on ha fugit qualsevol argumentari que no sigui vàlid per a l'extrema dreta conscient o per a qui sense gaire reflexió es declara parer a parer, acceptació a acceptació o justificació a justificació, dins dels seus esquemes.

S'ha passat del debat «independència, sí o no» al de «democràcia, sí o no». Indubtablement més bàsic del que cap pronunciament equidistant podrà mai dissimular.

Ha emergit un partit que reclama accions contràries a la defensa de les llibertats i dels col·lectius més vulnerables pretenent equiparar el que és circumstancial al que és estructural. Val a dir que també tenen **O**bjectius qualificables de **X**enòfobs. I ho ha fet amb el suport a les urnes de milers i milers de votants que estiren i estiren de l'espanyolisme s'estripi o no la 'rojigualda', com si poguessin cobrir-se amb ella tota mena de carències, abusos, repressió i violència.

Qui, a hores d'ara no ha sentit parlar mai d'establir ponts? Era aquest el pont que havia de portar al diàleg mirant de resoldre un enquistat problema polític per la via política? O ja podem afirmar que el que s'està normalitzant és l'«A por ellos»?

Les preguntes són retòriques perquè al dia d'avui, el que passa a Catalunya, és que els que tenen el poder el fan servir per mantenir les conseqüències de la repressió exercida prèviament, per incrementar-la i per donar empara als que no sent poderosos, se senten com a tals, donada la impunitat amb la qual poden actuar.

Fa molt de temps que des del nostre País hi ha qui mira de reüll cap Europa amb l'esperança que des de fora de les

nostres fronteres prenguin mesures decidides contra el feixisme que sura en el regne espanyol. Però els que manen allà tot just comencen ara a veure les banyes del que creien un soci, si no modèlic, com a mínim democràtic, del sud del continent.

Les circumstàncies no són pas favorables per a milions de catalans i com més d'un se les pensava millors amb Sánchez (Pedro) de president, resulta que ni allò que surt a l'Estatut són capaços de complir, ni pretendre cap altra apropament que no sigui des de l'òptica del colonialisme, ni poden o saben posar aturador a la intimidació de la qual, no ho oblidem, en formen part activa des de molt abans del famós ribot que en Guerra va passar a les nostres demandes d'autonomia d'aleshores.

Hi haurà qui farà tard quan s'exclami per les escomeses dels que recorden i molt a la **Brigada Político-Social** i també qui pensarà encara en sobiranies compartides, però el que ens diuen els fets, amb veu cada cop més cridanera, és que la dreta sembla de centre per l'existència de la ultra dreta a les esferes de poder.

Tot plegat recorda aquelles situacions a les quals per més raó que sàpigues tenir i per més dret que t'assisteix, la decisió resta fora del teu abast i les inevitables implicacions de tercers fa que no s'acabi produint el que seria just.

Paciència i *savoir faire*.